

I Udlandets forskellige Lovgivninger se vi de samme tre Formaal i større eller mindre Grad at være tilsigtede.

1) Hvad det første Spørgsmaal angaar — at faa Forhandling i Gang mellem Parterne — er vi her i Landet bedre stillede end de fleste Lande paa Grund af den omfattende Organisering af Parterne og paa Grund af Organisationernes Centralisering.

Den omfattende Organisation af Parterne gør, at Lovgivningen ikke behøver at bestræbe sig for at skabe Forsamlinger, i hvilke Parterne ere behørig repræsenterede; de ere skabte af Partierne selv. Og Centraliseringen medfører, at Lovgivningen heller ikke behøver at skabe et Forhandlingskammer, hvortil en Fagstrid kan indankes, naar de stridende Fagorganisationer ikke kunne blive enige. Thi et saadant Forhandlingskammer dannes af de to Centralorganisationers Forretningsudvalg.

Derfor er der ingen Grund til ved Lov at skabe hverken staaende Forsamlinger, valgte af Arbejdsgivere og Arbejdere, som »Arbejdskamrene« i Holland eller »Arbejdsraadene« i Belgien (ndfr. S. 108 og S. 111*) eller »Enighedskamre« i Tyskland og Italien (ndfr. S. 107 og S. 130), ej heller Forsamlinger, der blive valgte for Tilfældet, naar Meningsulighed opstaar, som Kanton Genfs Generalforsamlinger (ndfr. S. 124) eller Frankrigs »Forligskommissioner« (ndfr. S. 114).

At gaa nærmere ind paa Ordningen af disse Institutioner turde derfor være overflødig her. »Arbejdskamrene« og »Arbejdsraadene« har en videre Opgave end at være virksomme under Strid; de skulle i det hele være Organet for Arbejdsgiver- og Arbejderinteresser. »Enighedskamrene« træde derimod kun i Funktion under Stridigheder, men de ere baade i Tyskland og Italien knyttet nær til Arbejdsretterne, der dømme i Retsstridigheder.

Men medens der saaledes ikke er Trang til at skabe andre Forhandlingsudvalg end dem, som Organisationerne alt har skabt herhjemme, maa man dog give sin Tilslutning til den Tanke i adskillige Lovgivninger, som gaar ud paa at søge et udenfor Partierne liggende *Initiativ* til at faa Forhandlingerne i Gang og i dette Øjemed tildele visse Personer en Myndighed.

Hollands »Arbejdskamre« kan saaledes, naar en Konflikt truer med at bryde ud, sammenkaldes til Bilæggelse af Striden af Borgmesteren eller Dronningens Provinsialkommissær.

Belgiens »Arbejdsraad« kan sammenkaldes af Gouvernøren eller Borgmesteren.

I Frankrig har Fredsdommeren Pligt til, naar Konflikten er brudt ud, at tage Initiativ til Forhandling og Mægling.

Derimod træder Tysklands »Enighedskamre« først i Virksomhed paa Opfordring af begge Parter; men Formanden skal dog opøge Parterne og henstille til dem at paakalde Enighedskamrets Virksomhed (Max Gisi S. 166), og har en Part først ved sin Opfordring sat Enighedskamret i Virksomhed, er han under Bødestraf forpligtet til at give Møde.

England og Sverige har derimod ikke oprettet officielle Enighedskamre eller lignende; de stærke Organisationer gør som sagt dette overflødig; men i England bemyndiges Ministeriet til at søge at bringe Forhandling i Stand mellem Parterne, enten alene eller under Forsæde af en af Ministeriet selv eller paa anden Maade valgt eller udnævnt Person (ndfr. S. 62), og i Sverige er indført for hver af de 7 Forligskredse, i hvilke Riget er delt, en af Kongen udnævnt Forligsmand, der er bemyndiget til at tage Initiativ til Forhandling mellem Parterne (ndfr. S. 102).

*) Disse og de følgende Henvisninger gælde de ikke i Tilæg A. medtagne Bilag til Fællesudvalgets Beretning.